

VLAĎKA SACKÁ

KORUNA OTRÁVENÉHO STROMU

Svět se třese před silou tajemného města v oblacích
a čeká na návrat Vyvoleného. On jím ale není.

KORUNA
OTRÁVENÉHO
STROMU

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Vladka Sacká, 2023

Cover © Dan Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3709-3 (pdf)

VLAŽKA SACKÁ

KORUNA
OTRÁVENÉHO
STROMU

F**OB**S

Obsah

1. Lod' duchů	5
2. Raněná zvěř	11
3. Na rozcestí	20
4. Tma před svítáním	24
5. Jednou nohou do prázdna	28
6. Za nepřátelskou linií	32
7. Staré dluhy	75
8. Cesty	103
9. Každá mince...	113
10. Carpe diem.	129
11. Ta s velkou silou.	141
12. Kde lišky dávají dobrou noc.	151
13. Dot Palmerová	165
14. Que sera, sera	172
15. Zlom.	181
16. Obchodní transakce	192
17. V zemi za zrcadlem	202
18. Kultura Močálů	213
19. Mrtví mrtvým.	223
20. Na vodě	230
21. Na souši.	237

22.	V zemi mordýřů	252
23.	Karavana duchů	266
24.	Neobvyklý	280
25.	Na krev	289
26.	Do temnoty	299
27.	Krev a led	316
28.	Obleva	324
29.	Noc dlouhých nožů	336
30.	Hora mrtvých	348
31.	„Take me home, country roads“	355
32.	V úkrytu	359
33.	Obraz světa	368
34.	Na smrt jdoucí	377
35.	Cejch	399
	EPILOG	401

1.

Lod' duchů

„**T**y vole, co to kurva je?!“ Nákladní loď plující po klidné hladině oceánu, která se toho času mohla pyšnit titulem největší nákladní loď světa, se uprostřed noci zachvěla a mohutné jeřáby se v mrazivé tmě oceánu zakymácely jako dětské hračky. Velké kontejnery se otrá-saly v masivní křeči. Napříč plavidlem padly i mnohem peprnější výrazy, a to ve více jazycích, když byli najednou všichni vytrženi z odpočinku. Celá posádka vyběhla na palubu, někteří ještě roz-spalí a oblečení v tom, co bylo zrovna po ruce. Všichni chtěli vědět, co se to sakra právě stalo.

„*Merde*!“ ucedil první důstojník a sundal si čepici, protože jeho lesklou pleš i v té zimě zalil pot.

Byla od nich jen relativně kousíček, skoro se mohl natáhnout a rukou trup té cizí lodi poplácat. Kdyby si na ni pořádně nepo-svítili a měsíc nebyl v úplňku, nic by neviděli. Byla tmavá, tichá, visela na hladině mocná a bezbranná zároveň. A především – před pár minutami tam dozajista nebyla.

Teprve teď si uvědomili, že napětím zadržují dech. Kdyby byli na kolizním kurzu, tomuhle přízraku by se neměli šanci vy-hnout, nepomohlo by ani příslovečné dupnutí na brzdy. Srazit se s tímhle – každý se hrozil jen pomyslet.

Vypadalo to, jako by se tam ta věc prostě zjevila z ničeho nic, aby jim pocuchala fasádu a nervy. Byli jako list plující poklidně na hladině jezera – dokud někdo nemrští kamenem.

Kapitán Andrews se nejprve ujistil, že je posádka v pořádku a náklad pevně na místě, než nechal myšlenky rozeběhnout dále. Co tady dělají? Proč na lodi nesvítí žádná světla? Nic se nepohne? *Přece se nemohli zjevit odnikud?*

„Tohle jsem viděl ve filmu, *loď duchů*,“ prohlásil strojník Niemela hrobovým hlasem a vysloužil si za to pořádnou herdu do zad od prvního důstojníka Bouchera. „Hele, koukejte na to, vždyť to fakt vypadá jak loď duchů!“

V tom měl pravdu. Pokusili se s nimi spojit, vyzkoušeli i megafon, ale marně. Když nakonec padlo nevyhnutelné rozhodnutí podívat se na palubu, žádné přetahování o nevídaný úkol se nekonal. Tohle nebyla práce, za kterou byli placeni. Navíc to smrdělo průserem na sto honů. Kapitán Andrews se nejprve spojil s pevninou, nahlásil jejich polohu a povahu problému, načež pověřil prvního důstojníka velením po dobu své nepřítomnosti.

Byli jen pár hodin od nákladního přístavu v Los Angeles, nebyl důvod hrát si na hrdiny. Rychlého průzkumu lodi se chtěl ujmout sám, s vybranou skupinou mužů z posádky. Instinkt mu napovídal, že by tam neměl lézt vůbec, ale lidé na palubě mohli být v nouzi a v tom případě bylo jeho povinností – faktickou i morální – pomoc poskytnout.

Trvalo to, a byl to i docela logistický oříšek, než nákladní loď umožnila své nepočetné posádce, aby se připoutala k líně plovoucímu přízraku a nalodila se na něj. Ve tmě před nimi se loď ztrácela, ale nyní už kapitán dokázal poměrně bezpečně druh plavidla identifikovat – díky letové palubě, standardně sloužící jako vzletová a přistávací dráha. Nebylo pochyb, že se jedná o letadlovou loď. Kousek od nich, po pravé straně, čněl k nebi ostrov – zde se pravděpodobně nacházela velitelská věž s navigačním můstkem.

Vcelku rychle Andrews pochopil, že jde o americké plavidlo, a zneklidněl ještě více. Procházet se nedovoleně po jeho palubě zavánělo problémy. Přesto nepochyboval, že to není on a jeho lidé, kdo je tu ve větším srabu. *Zatím.*

Věděl, že letadlové lodi Spojených států amerických pohání nukleární pohon, jsou schopny nést až sto letadel a přes čtyři tisíce členů posádky. Ten nukleární pohon by mu dokázal zkazit náladu.

Kde všichni jsou?

Paluba vykazovala známky boje. Alespoň podle toho, co mohl vidět ve zkreslujícím světle příručních baterek. Většina letounů, které standardně parkovaly po stranách letové dráhy, byla prostě pryč. Torza přinejmenším dvou z nich však našli jen pár metrů od své malé skupinky. Byla zkroucená, jako kdyby do nich udeřila nějaká ohromná ohnivá vlna a místo nákladných bojových strojů zanechala jen zčernalou a rozteklou hroudu.

Kapitán Andrews si zvědavě prohlížel bídné ostatky krále nebes. Na jedné straně bylo křídlo odlomené a zcela chybělo, stroj ležel na boku, jako by čekal na poslední ránu z milosti. Vůbec ho nenapadlo, co by takovou zkázu mohlo způsobit.

„Sakra,“ zasyčel tmou Niemela a poskakoval na jedné noze, světlo z baterky se divoce roztančilo po letové dráze. „Zakopl jsem,“ dodal omluvně a zjevně doufal, že ve stínech není vidět jeho nešťastný výraz. Světelný kužel rychle našel překážku, o kterou se málem přerazil.

Přímo ze země trčelo něco jako helma, dokonce s brýlemi, ale vypadala, že je v palubě zatavená na pevně. „Do prdele, kdo to tady dal, to je tak akorát, aby si člověk urazil palec,“ rozčiloval se Niemela a chtěl vzteky helmou nakopnout ještě jednou, ale nakonec změnil názor.

„Ticho,“ přerušil kapitán další smršť stížností a namířil svou baterku na čtyři páry nohou kousek od sebe. „Rychle se podíváme, jestli je někdo doma, a pryč. Žádné zbytečné řeči, jasné?“ Odpovědí mu bylo čtyřikrát neochotné *ano*.

Na kapitánovo volání nikdo neodpovídal, a proto se rychle přesunuli k velitelské věži. Pokud tady někdo byl, na palubě ho zjevně nenajdou. Do věže se dostali kupodivu snadno, protože dveře byly otevřené.

V chodbách panovala černočerná tma, jen občas někde problesklo nouzové červené světlo. Všech pět chlapů mělo nervy z ocele a léta zkušeností, nenechali se jen tak rozhodit, ale v tom klaustrofobním prostoru, protkaném občasnými těžko identifikovatelnými zvuky, měli husí kůži. Bože, vždyť tam smrděla síra.

„Je tu horko jako v pekle,“ prohlásil Petersen, zdravotník. Nebylo třeba říkat nic víc. Nemělo tu být horko, ani trochu. Všichni mysleli na ten jaderný pohon.

„Haló! Je tam někdo?!“

Odpovědi jim bylo pořád to stejné ticho, které přerušovaly zvuky oceánu a občasný nepříjemný kovový rámus, jako kdyby praskal lodní trup.

„Ozvěte se!“

„Potřebujete pomoc?!“

„Nejsme ozbrojení!“ Jen pro jistotu.

V těchto vodách se piráti neobjevovali, a i kdyby, americká letadlová loď by je rozmázla dřív, než by stihli zalitovat chyby v úsudku.

Tentokrát zakopl Petersen a Niemela se o něco otřel, když před vrávorajícím zdravotníkem uhýbal.

„Co to zase sakra...“ Posvítíl si a vykřikl. Úplně mimoděk mu z pusy unikl zvuk, jaký sám neznal. A pak mu z ní vyletěly ještě zvrátky. To taky nečekal. Těsně minul Petersenovy boty.

Ze zdi visela holá lidská paže. Z kovové, tlusté zdi trčela paže s tetováním a podle vzhledu už tam nějakou dobu byla. Visela tam jen tak, jako by ji někdo přilepil.

„Kurvafix,“ zaklel Niemela a plival na zem, trochu se mu klepala kolena. Teď už cítil i ten smrad.

„Kapitáne...“ Zdravotník svítil baterkou na to, o co zakopl. Byla to lidská hlava, vyrůstala přímo z podlahy a hnila. Jeho zakopnutí ji vyvrátilo do podivného úhlu.

„Pryč,“ zavelel Andrews a nějakým zázrakem dosáhl toho, že se mu hlas nechvěl hrůzou a znechucením. Ať už se tady zapletli

do čehokoliv, nehodlal tomu vystavovat svou posádku. „Už jsme toho viděli až dost,“ dodal neadresně, to už ale všichni mířili špatně kamuflovaným úprkem ke dveřím ven na letovou palubu. Ani nikoho nemusel popohánět. Jejich stíny kmitaly chodbou, která najednou vypadala delší, než ve skutečnosti byla.

Zdravotník vykřikl šokem, když na něho znenadání z mezery mezi stěnami, kterou ve tmě nikdo neviděl, vypadlo něco velkého.

Světelné kužely se divoce rozletěly po prostoru a Niemela odněkud vytáhl pistoli.

Do pr...! Andrews ani nevěděl, že ji ten idiot má. V poslední chvíli stihl srazit strojníkový paže takovým způsobem, že vypálená střela skončila někde v trubce pod stropem. Všechny přítomné ohlušil výstřel, který vystřídalo rozzlobené klení.

„Dost!“ vyštěkl Andrews a namířil světlo baterky na smrtelně bledého Petersena. Sbíral se ze země a vedle něj se krčil někdo další.

Byl to muž ve špinavé vojenské uniformě. Skvrny vypadaly jako zaschlá krev, ale sám se nezdál být vážně zraněný. Potlučený ano, otřesený určitě. Uhýbal před ostrým, bílým světlem, ale nezdálo se, že se bojí jich.

„Musíme pryč, hned,“ zasípal ten muž naléhavě a kapitán okamžitě podle přízvuku poznal, že je to Angličan. *Cože?*

„*Hned!*“ zařval muž a vymrštil se na nohy. Andrews v obranném gestu podvědomě couvl, protože cizí voják měl tak metr devadesát a shlížel na něj shora.

Nebyl čas se dohadovat nebo klást otázky, zvenku se ozval zvláštní hluk, který jako kdyby přicházel odevšad. Jako jeden muž se nahrnuli ke dveřím a doslova vpadli na venkovní palubu, kde je oslepilo ostré světlo.

„*Ruce vzhůru!*“ zařval na skupinku kdosi. Všude byly armádní vrtulníky, některé ještě ve vzduchu, jiné už přistály a hrnuli se z nich vojáci.

„*Všichni na zem!*“

Praštili sebou jako jeden muž, tak ochromení šokem, že se nezmohli na odpor ani nadávky. Andrews v tu chvíli hleděl do očí potem a krví zbroceného vojáka, který vypadal, že si prošel skutečným peklem. Do těch očí se nevydržel dívat dlouho, z nepochopitelných důvodů se jejich pohledu děsil.

2.

Raněná zvěř

□bloha venku byla tíživě černá a do oken bubnoval vytrvalý déšť. V dálce pročísl oblohu blesk a krátce nato zarduněl hrom, bouře už byla blízko. Jeden z těch bezejmenných dní, kdy by žádný rozumný tvor neopouštěl bezpečný úkryt. Adam nechtěl lůžko opustit a trvalo mu celou věčnost, než si uvědomil, že nemusí. Byla sobota. Odkroutil si svou povinnou týdenní službu v obchodním domě, kde v maličkém zapadlém krámě prodával starší a levné knihy, a v pátek večer po práci se již tradičně opil, jako by nikdy nemělo přijít další ráno. Léty zakořeněný smysl pro zodpovědnost v něm však zůstával a do zaměstnání nikdy nepřišel opilý nebo jinak indisponovaný. Jakmile ho ale nevázala povinnost... Vždy se dostal domů, jen obvykle netušil jak.

Převalil se na záda, aby zjistil, jak zlá je lihová migréna. Nerad se probouzel s hlavou v záchodové míse, takže s povděkem kvitoval skutečnost, že leží ve své posteli, dokonce svlečený, a nikde nejsou cítit zvratky. Už to bývalo i horší.

Naslepo zašátral na nočním stolku po telefonu. Byl tam. *Super...* Takže?

Devět ráno.

Cože? Nějak brzo.

Vyčítavě na něj pomrkávalo několik zmeškaných hovorů od jeho starší sestry Ellie. I ten pocit viny nastoupil dříve, než bylo zvykem.

Ellie mu zařídila byt, práci – i když mizernou – a pravidelně kontrolovala, jestli neskončil někde ve škarpě, zmlácený a okradený. Nebo hůř. Bůh jí žehnej. Neměla to s ním jednoduché. Byl jí vděčný, ale nebylo to dost, aby se svým životem něco udělal. A co s ním taky mohl reálně dělat? Obě ruce svázané za zády a v puse roubík. To teď byl jeho denní chleba. Takový už bude do konce všech jeho mizerných dní.

Teď Ellie volat nemohl, hned by poznala, že zase propil včerejší noc. *Jako by to nevěděla.* I tak pravděpodobně vtrhne do bytu v průběhu odpoledne, anebo i dříve, aby se přesvědčila, že se neutopil v záchodové míse.

Mysl měl ještě zastřenou spánkem a kocovinou, proto mu hned nedošlo, že není v bytě sám. *Do prdele.*

Z nočního stolku vytáhl nelegálně drženou zbraň, která jej mohla šmahem dostat do kriminálu, a vrávoravě se postavil. Pocit bosých nohou na studené podlaze Adama probral. *Idiote, tys včera nezamknul, co?!* Zamrkal, aby zahnal mlhu, a co neopatrněji se sunul z ložnice do obývacího pokoje. Vůbec se necítil dobře. Zadržal. *Kafe?* Celý se napjal v očekávání a někde uvnitř pocítil to známé příjemné zašimrání adrenalinu spojeného s nebezpečím.

Káva byla ještě horká a trůnila v hrnku na konferenčním stolku. Tu druhou dopíjela mladá žena z *jeho* oblíbeného šálku a seděla u toho na *jeho* gauči. V ruce držela rozečtenou knihu. Když vpadl do obývacího pokoje, s pistolí v pohotovosti, upřel se na něj tázavě a zcela nevzrušeně pár velkých tmavých očí. Až v něm hrklo zmatením, automaticky ale spustil prst ze spouště. Ať byla kdokoliv, nevypadala jako zdroj nebezpečí. Problémů snad, ale ohrožení ne.

„Kdo jste? Jak jste se sem dostala?“ zavrčel a rychle přeletěl očima obývacího pokoje a kuchyňský kout, než si dovolil sklonit hlavu. Stále byl však připraven v případě nutnosti zbraň použít.

Nikdo další tam zjevně nebyl, a tak pocit nebezpečí rychle mizel. Zůstala jen cizí žena, kafe a snídaně. A v břicho mu hladově zakručelo.

„Přivlekla jsem vás. V noci. Vy si nic nepamatujete?“

Pomaloučku odložila šálek i s otevřenou knihou na stůl a nespouštěla oči ze zbraně, dokud ji obezřetně neodložil na polici. Pořád byl zmatený, ale už se pomalu vkrádal i stud. Navíc byl jen ve spodkách.

„Nevím, kdo jste, ale asi byste měla jít...“ Zarazil se. „My jsme...?“ nechal otázku viset ve vzduchu.

„Ne, to ne!“ vyhrkla překvapeně a vypadala v tu chvíli jako školačka předvolaná do ředitelny. „Přivezla jsem vás taxíkem, včera v noci. Byl jste... no, vyčerpán. Slíbil jste mi zaplatit, ale nemohl jste najít peněženku.“ Ač se snažil sebevíc napínat sluch, přízvuk nepoznával. „Prý že to dořešíme ráno.“

„To jako vážně?“ Už ani neskrýval podráždění. *Taxikářka?* Bylo mu špatně a na gauči mu bivakovala londýnská taxikářka. Netušil, kolik mohl dlužit, aby jí to stálo za to, nechat si utéct rito za celou noc. Nebo si drze vzala klíče a vrátila se ráno vybrat dluh?

„Dlužíte mi peníze, chlapče.“

Chlapče?

Tichý hlásek vzadu v hlavě mu našeptával, že tu něco hodně nesedí, ale kdo by ho přes to bušení kladiva slyšel. Ač to kladivo výjimečně nebylo bourací.

„Dobře,“ zavrčel a vykouznil ze skříňky nějakou hotovost pro případy nouze. „Kolik?“

„Sto liber.“

Spadla mu brada. „Co prosím?!“

„Sto liber. Doprava, ušlý zisk, odtah na lůžko a, ehm, svlékání. Smerděl jste po blitkách.“ Znechuceně nakrčila nos.

Vypadalo to, že se ta malá holka, ačkoliv si netroufal odhadovat, kolik jí je skutečně let, vlastně docela baví, a to ho opravdu štvalo.

„Zřejmě alespoň nebyly vaše. A udělala jsem vám snídani.“ Zašermovala prstem ve vzduchu. „To byl oříšek, moc toho doma nemáte.“

Takže se mu ještě prehrabovala ve věcech. Tentokrát bylo Adamovo podráždění už více než zřejmé. „O nic jsem se neprosil!“

Teď se drobná dívčí tvář zkroutila do lítostivého úšklebku. „To také není tak úplně pravda.“

Ježíši, copak nemá pud sebezáchovy?! Nedokázal pochopit, že se tímhle způsobem baví s cizím, skoro dvoumetrovým mužem, s nímž je sama v bytě, a ještě k tomu ani nemá nic, čím by se mohla bránit. On alespoň žádnou zjevnou zbraň neviděl.

„Podívejte,“ zkusil to znovu a tentokrát mírněji. „Moc si toho nepamatuju, ale sto liber vám prostě nedám. Tolik tady ani nemám. Dám vám dvacet.“

„Dvacet? Mohla jsem vás nechat na záchytce. Nebo tady pod schody...“

„Třicet, jen už sakra běžte.“ Položil na stůl třicet liber – dost to bolelo – a kývl hlavou směrem ke dveřím.

Mladá žena vstala a skutečně byla o dobrých dvacet čísel menší než on, spíš o více. Působila křehce a za jiných okolností by ocenil, jak černé džíny pevně obepínaly štíhlé nohy, zatímco se kaskáda temně hnědých vlasů vlnila po šeríkové blůzce... Polilo ho horko. Dřív by se radoval, najít takovou ženu ve svém bytě. *Dřív byla spousta věcí jinak.*

Sebrala bankovky a jemu neušlo, jak zase nakrčila nos. Teď si uvědomil, že by vážně potřeboval sprchu.

„Tak se mějte.“ Krátce se mu podívala do očí a ihned uhnula pohledem. „Dávejte na sebe pozor.“

Měl náhle nutkání ji varovat, že by se nad svým chováním měla zamyslet. Až příliš naivní a lehkovážné. Kdyby narazila na špatnou osobu... Jenže v tu chvíli zarachotil v zámku klíč a ve dveřích stála Ellie Collinsová, Adamova starší sestra a strážný anděl v jednom.

„Už odcházím.“ Taxikářka se protáhla kolem překvapené ženy a zmizela jim z dohledu.

Jakmile za návštěvnicí zapadly dveře, svezl se Adam s hlavou v dlaních do křesla, protože tušil, co přijde dál. „Ellie...“

„Prosím, řekni mi, žes s ní strávil celou noc,“ zarazila ho, zatímco do kouta stavěla deštník, aby trochu proschnul. Bouřka venku za okny nabírala na intenzitě.

„Cože?“ tázavě zvedl obočí.

„Ptám se, jestli jsi trávil noc s krásnou ženou, nebo chlastal někde v zaplivané putyce, bráško. A opravdu doufám v to první, ale jak tě tak vidím, odpověď už asi znám.“

„Prosím, teď opravdu ne,“ zamručel a natáhl se po stydnoucí kávě. Dal si pár loků, jako kdyby pil vodu. Jeho pohled padl na přebal knihy, kterou za sebou taxikářka zanechala. *Ta není moje*. Ilustrace na obálce Adama zarazila a okamžitý obrat v jeho chování neunikl ani Ellie.

„Adame?“ Přišla blíž, aby se také podívala. „Nějaká braková knížka... fantastika, to čteš?“

„Ta není moje.“ Narazilo to do něj jako kamion. Ten obraz – už to viděl. Adam vyskočil z křesla a zoufale hledal kalhoty. Ležely ledabyle přehozené přes židli v rohu. Nasoukal se do nich, s ničím dalším, včetně bot, se ani nezdržoval, popadl knihu, rozrazil dveře a vyběhl ven do deště. Běžel, rozhlížel se, proudy vody mu bičovaly tvář a ramena, ale on je nevnímal. Pátral po drobné dívce v šedíkové blůzce. Musel ji najít. Zjistit, kde knihu vzala. Srdce mu bušilo až v krku, adrenalin rozpumpoval krev způsobem, který si pamatoval, ale už dlouho nezažil. Troubení, když ho málem srazilo auto. Tázavé pohledy kolemjdoucích. Křik a klení. Stěží je vnímal. A pak velká rána a hlasitý ryk alarmu. Adam se probral z transu.

Asi tři metry od něj toyota srazila psa a odhodila jej z cesty na chodník. Řidič vozu s hlasitými nadávkami vyskočil zpoza volantu zkontrolovat škody na nárazníku, zatímco Adam se opatrně přiblížil k nehybnému zvířeti. Byl to voříšek, špinavý, nikomu nepatřil, zřejmě už dlouho. Trhavé pohyby a lapání po dechu – bylo zřejmé, že nepomůže už ani rychlý zásah veterináře. Nikdo se ale neměl k tomu umírajícímu zvířeti pomoci. Malé černé oči se zoufale upíraly na Adama, plné bolesti, ale i naděje

a důvěry. Zvuky, které se smrtelně raněnému zvířeti draly z hrdla, drásaly uši. Ledová voda Adamovi bušila do zad, smáčela ho na kost, ale on nedokázal uhnout pohledem. V jednu chvíli se cítil být tím bezmocným zvířetem, čekajícím na to, až někdo ukončí jeho utrpení, ale čekání bylo nekonečné, dlouhá agónie, které všichni pouze mlčky přihlíželi, nebo prošli nevšímavě kolem a zapomněli.

„Promiň, chlapče, promiň,“ zašeptal a jediným rychlým pohybem zlomil nebohému psovi vaz.

Někde v dálce houkaly sirény, zatímco Adam seděl zhrouceně na patníku vedle nehybného tělíčka a rezignovaně civěl na přebal knihy jisté Dot Palmerové. Nesla název *Děti dvou světů*. Co nevěděl, bylo, že jej zpovzdálí, z bezpečí vyhrátého vozu, pozorně sleduje mladá taxikářka.

• • •

Když Adam dorazil zpátky do svého malého bytu, zmoklý a zkřehlý na kost, Ellie tam stále čekala. Jen další důvod sebou pohrdat. Měla být se svými dvěma malými syny, ne opečovávat bláznivého, zpustlého mladšího bratříčka. Vědomí, že takový vždy nebýval, bolelo a nešlo utišit ani pitím.

Nedívala se na něj vyčítavě. Bylo to ještě horší – měla strach.

Beze slov šel rovnou do sprchy. Shodil promáčené kalhoty a pustil na sebe proud horké vody, který na chvíli vytěsnil celý vnější svět. *Možná jsem přece jenom zešílel.*

K psychiatrovi docházel z povinnosti, ale léky nebral už dávno. Nelíbilo se mu, co s ním dělají. Nelíbilo se mu ani, když se mu všichni snažili dostat do hlavy. Psychiatr byl pochybný postarší vousáč, který se vyžíval v trýznění pacientů rejdním v jejich dětství a raném mládí. Jejich rozhovory nebyly v ničem přínosné, a jakmile Adam pochopil jeho systém, prakticky si jej povodil za nos při každé návštěvě. Dědek byl z něho zralý na... psychiatra.

Na druhou stranu Adam svou sestru miloval, vždy si byli blízcí, i když se v leccěms neshodli. Jakmile však vytušil, že se mu snaží dělat amatérskou psychoanalýzu, naprosto se zaseknul.

Stačilo, že ve své hlavě musí být on sám, přinejmenším *většinou*, pro nikoho dalšího tam místo není.

„Ty jsi ještě tady?“ zabručel, když se vrátil z koupelny do obýváku. Byl osprchovaný, oblečený a měl čistou hlavu. Samozřejmě věděl, že neodejde, dokud ho nevyzpovídá. Ale dával si záměrně na čas, nerad čelil jejím výčitkám, a ještě méně jejímu zklamání.

Ellie si nejspíš chystala řeč celou dobu, co byl venku, i v mezičase, který strávil ve sprše, ale najednou se zdálo, že ani neví, jak začít. Její jasně modré oči hledaly v místnosti nějaký záchytný bod, ale nacházely jen holé zdi, postarší nábytek a stohy knih. Adam vždy rád četl, jediný koníček, kterému se – s výjimkou pití – věnoval doposud.

„Vystydl ti kafe.“

Popadl hrnek a strčil ho do mikrovlnky. Prasit kávu, jedna z věcí, které si v poslední době osvojil.

„Adame,“ začala znovu smířlivým tónem. „Můžeš mi vysvětlit, co se to před chvílí stalo? Nic ti nevyčítám, ale musíš uznat, že to bylo vážně divné.“ *Divné i na tebe*, zůstalo nedořečeno. *Nic ti nevyčítám, tak určitě.* „Mám o tebe starost, bráško. Pochop mě.“

„El, sám si nejsem jistý, co se stalo, nech to být.“ Vytáhl z mikrovlnky hrnek a sykl, jak se o něj spálil.

„Tohle nemůžu nechat být. *Tebe* nemůžu nechat být. Už jsem měla pocit, doufala jsem, že si dáš svůj život do pořádku.“

„Proč jsi mi volala?“ přerušil ji příkře.

„Cože?“ zarazila se a zmatek vystřídal rozčarování. „Tys zapomněl.“

Zapátral v zamlžené paměti, co tak důležitého by si měl pamatovat, aby... *A do hajzlu.* „Ten oběd.“

Zavrtěla hlavou a s rukama založenýma na prsou se vyčerpaně opřela o zeď. „Ten oběd. Vidíš. Kdybys zapomněl kvůli tamté, tak bych to pochopila. Ale kvůli chlastu...“

„Říkal jsem ti, že nestojím o to, abys mě s někým seznamovala!“ ucedil otráveně, myšlenky jej táhly někam úplně jinam

a teď se měl dohadovat o rodinný oběd za asistence nějaké...
Lottie? Netušil.

„A co tak jednou prostě neprochlastat noc a poobědvat s vlastní rodinou! Se mnou, s kluky, s mým mužem. Pamatuješ si Luka? Rozuměli jste si! Bože, Adame, už jsou to dva roky a teď...“

„A teď co?!“ vyštěkl podrážděně. „Ellie, smiř se sakra s tím, že když něčemu nerozumíš nebo se o tom s tebou nehodlám bavit, není to důkaz psychického zhroucení. Je to důkaz toho, že o tom *kurva nechci mluvit!*“ Praštil hrnkem o kuchyňskou desku, až káva vychrstla ven. *Do prdele!* Začal ji utírat.

„Proč vy ženský potřebujete pořád všechno pitvat?! K čemu to je?! Víš, co by mi vážně pomohlo? Kdyby mě pro jednou už svět nechal být!“

Ellie ten výlev nešokoval, to věděl. Byl to jeden z jeho rysů, které důvěrně znala – schopnost nečekaně prudce vybuchnout, bez ohledu na to, kdo je terčem jeho hněvu. Pití tomu jen dodávalo na síle. Přesto bylo lepší se mu v takové chvíli klidit z cesty.

„Adame, já vím, že o to nestojíš, ale jedno ti řeknu. Téměř dva roky jsi byl pryč, skoro rok jsem od tebe nedostala ani zprávu... Nikdo mi nic neřekl, mysleli jsme...“ slova se jí vzpříčila v hrdle, „že jsi mrtvý.“ Vztekla si otřela slzu rukávem. „Dva roky strachu a pak se z ničeho nic objevíš. Bez vysvětlení, samé tajnosti. Žila jsem dlouho v hrůze, že jsi umřel, a teď žiju ve strachu, že jednoho dne přijdu a najdu tě zadušeného zvratky nebo že tě někde na nočním tahu podřízli. Ani pro mě to neskončilo. Rozumíš? Jsi můj bratr a budu se o tebe bát, budu ti pomáhat... Ale pokud dospěju k názoru, že jsem pro tebe jen pohodlný terč, na kterém si můžeš vybit svůj vztek na cokoliv, co tě vlastně doopravdy žere... tak jsem s tebou skončila. Definitivně.“ Popadla kabelku a otočila se k odchodu, udělala však jen tři kroky, než ji Adam popadl za rameno, otočil k sobě a objal. Držel se jí tak zoufale, jako se tonoucí drží zachránce.

Nemohla tušit, jak zoufale jí chtěl vše říct, svěřit se s nočními můrami, se strachem, s přeludy. Jak jej drtilo, že nemůže. Cena

za porušení mlčenlivosti by byla příliš vysoká, tomu nemohl Ellie a její rodinu vystavit. Nikoho ze svých blízkých by nikdy neohrozil. Tím spíš, že jich zůstalo tak málo.

„Promiň, El. Jsem idiot, promiň.“ Pokud něco nenáviděl víc než rýpání ve svém nitru, pak to byla bolest, kterou způsoboval své sestře.

Držel ji pevně a pohled mu padl na zmáčený přebal knihy, na barevnou ilustraci, díky níž před ním ožily jeho noční můry.
Kdo je Dot Palmerová?

3.

Na rozcestí

„Dietní cola? Ta je archivní, ne?“

Adam seděl v křesle, usrkával z – pravda – lehce zaprášené plechovky a tvářil se, že nevnímá. Listoval objemnou knihou Dot Palmerové, jejíž přebal hlásal oslavné fráze jako „autorka bestsellerů“, „číslo 1 v žebříčku“, „první dáma fantastiky“, obvyklou omáčku. Ilustrace byly na jeho vkus moc barevné a přepálené, jazyk zvláštní – ne archaický, ne zcela moderní. Svět, který autorka v knize s názvem *Děti dvou světů* představovala, nešustil papírem, působil syrově a reálně. Obsahu nevěnoval příliš pozornosti, spíše dílem prolístoval. Rozhodně by knihu nezařadil mezi běžný spotřební brak, nicméně si nepamatoval, že by od nějaké Dot Palmerové někdy něco četl.

„Už si ani nepamatuju, kdy jsem tě v tuhle hodinu o víkendu viděl střízlivýho.“

Adam se nadechl o něco ostřeji, ale to byla jediná reakce.

„Nedělej, že mě neslyšíš. Víš, že to nemám rád.“

Chlapík sedící v protějším křesle byl o něco starší než Adam. Byl vousatý, měl hustou, dlouhou kštici a pár kilo nadváhu; obraz proroka v pozdním věku narušoval jen černý metalový outfit. Ve tváři měl takový bodrý, možná poněkud poťouchlý výraz a v ruce s láskou držel sklenici kvalitního rumu. Napil se, poválel alkohol labužnický na jazyku. „Tohle pití mám fakt rád. Jsi zlatej, že tu pro mě vždycky pár kapek necháš.“

„Zmlkni. Vypadni.“

„Ale trvalo to. Už chvíli jsme spolu nemluvili. Koukám, že sis našel nějaké dobré čtivo.“

„Vy-pad-ni.“

„Kam bych šel, mladej? Nezapomeň, že tady vlastně nejsem.“

Na to se nedalo zapomenout. Toho zastydlého metalistu se závislostí na kvalitním alkoholu a vaření začal vídat už v nemocnici, kam převezli jeho a ostatní přeživší Projektu Blue. Všechny, co se během překotného ústupu stihli dostat zpět do Klece... Průšvih spočíval v tom, že jej neviděl nikdo jiný. O mnoho a mnoho vyšetření později dospěly chytré hlavy k tomu, že se Adam z přemíry stresu sesypal. Jistý druh psychózy. Kdo by se také divil?

Pečlivě vybraní členové amerických a britských armádních jednotek se na společnou, přísně tajnou akci připravovali v maximálním utajení více než rok. Byl na ně vyvíjen neskutečný tlak a nikdo netušil, co mají skutečně před sebou.

Ztraceni v akci. Zmizeli ze světa na dlouhé dva měsíce, ačkoliv měli být pryč maximálně několik hodin. Ti, co se vrátili, shodně popsali neuvěřitelný sled událostí, který nesměl nikdy vyplout na povrch. Kdyby tehdy jen tušil, čemu se upisuje, nikdy by se dobrovolně nepřihlásil.

Vážně?

A po tom všem mu v hlavě zůstal tenhle prapodivný strašák, který si říkal příhodně Job a který mu vykoledoval propustku na hlavu, pravidelná sezení u psychiatra a dávku antipsychotik k tomu. *All inclusive*. Navíc byl jeho psychotický přelud užvaněný a otravný jako vyrážka na zadku.

„Možná bys měl zase začít brát ty své pilule,“ utahoval si z něho dál neexistující chlápek.

„Možná začnu,“ ucedil a nenáviděl se za to, že tady diskutuje s vlastním bludem.

„Tak jako, to je samozřejmě na tobě,“ zadumal se Job a upil rumu. „Ale nezapomeň, že ti nedělají dobře na mozek. A na potenci.“

Adam praštil knihou o stůl a šel do kuchyňského koutu chrstnout si do obličeje trochu ledové vody. Tohle mohlo být na dlouho.

„Nechceš se mi svěřit?“ vyzval ho Job, když si Adam sušil obličej papírovým ubrouskem. „Někdy to prý pomáhá.“

Bylo to směšné. Už několik týdnů od něj měl klid a myslel si, že by snad mohl být pryč napořád. Teď tady upíjel rum, smál se mu do tváře a nabízel mu, ať se vypovídá. Nový level šílenství.

Ellie už byla dávno pryč. Po jejím odchodu se Adam rozhodl, že o knize, kterou tady neznámá žena po sobě zanechala, zjistí víc. Bylo to náhodou, nebo záměrně? Z přebalu získal jen další zaměnitelné, vágní informace. Google jich nenabídl o moc víc. Než se objevil metalista a začal ho týrat, moc se neposunul.

Dot Palmerová psala knihy převážně pro děti. Nutno říci, že byla velmi úspěšná a oblíbená. Také psala fantastiku, takřka výhradně povídky. Internetová fóra se jí příliš nevěnovala. Nicméně bylo jasné, že autorka se ve skutečnosti Dot Palmerová nejmenuje a její identita byla dobře utajená. Dot Palmerová neexistuje.

„Obsese bývá známkou duševní poruchy.“

„Když už tady musíš být, mohl bys prosím alespoň držet hubu?“

„To není hezký, mluvit takhle se svým jediným kámošem. Kdybys nebyl tak zaujatej, věděl bys, že se ti snažím pomoci.“

„Vypadám, že o ni stojím?!“ Zase se nechal vtáhnout do diskuze s výplodem vlastní choré mysli. Nejraději by si nafackoval.

„Ani ne. Ale jen tak na okraj, všiml sis, že tady máš vzkaz, že jo?“ Job potáhnul za drobný lístek založený mezi stránkami knihy. Adam byl tak zaujatý pátráním po identitě autora, že jej přehlédnul.

„Co je to?“ Zapomněl, že se ptá sám sebe.

„Je tam citát. *Bud' vůle tvá, ale dej mi také sílu, abych ji unesl, J. Stier.* No, pěkný kec...“

Adam popadl lístek a prohlédl si jej. Na zadní straně byl vytištěný stylizovaný obraz malého kostela spolu s adresou

a telefonem. Byla by to zatraceně velká náhoda, kdyby se tam ta záložka objevila čirou náhodou. Byla to pozvánka.

„Hele, možná jen tak sprostě hádám, ale není ti to povědomý, co?“ Job zamával rukou nad přebalem té zatracené knihy. Odpověď znal, jistě že ano, jen Adama s oblibou týral.

Celý výjev mu byl více než povědomý. Ty dva měsíce na nebi už viděl, i vznášející se město na obzoru. Viděl i vlajku připomínající staré pohanské symboly – tři protnuté kruhy, okřídlený had. Viděl to. Ale ne na Zemi. Přinejmenším tím si byl sakra jist.

Tak rád by teď mluvil s někým ze svých starých kumpánů z jednotky. Možná by mu potvrdili, že nezešlél. Možná.

„No, kámo, co s tím budeš dělat? Smrdí to pěknýma sračkama, to ti řeknu.“

„Jestli se nechám do něčeho zatáhnout, moje prdel bude platit účty z basy ještě za padesát let.“ *Rozkopaná na hadry.*

„Ne, když tě nenajdou.“

Na tohle se musel vyspat. Venku pomalu padla tma, přikryla město, které se obratem rozzářilo tisícem světél – z lamp veřejného osvětlení, oken domů a bytů. Tentokrát jej však volání nočního města nechalo chladným. Ta palčivá otázka by mu však dnes v noci moc spát nedala, a to se nehodilo. Bylo tady ovšem jedno řešení, ač se mu snažil vyhýbat, jak jen to šlo. Ale dnes nepil. Tudíž... Lexaurin. *Z alkoholika fetišákem.*

4.

Tma před svítáním

Kostel na samém okraji Londýna nepatřil k největším, rozhodně nešlo o žádnou Westminsterskou katedrálu, avšak patřil k nejstarším na území Anglie a dost možná i k nejstarším na světě. V tuto chvíli se jednalo o kostel anglikánské církve, v minulosti byl však v příslušnosti k víře značně flexibilní. Stál pevně na solidních kamenných základech, hrdý na svou staletou historii. Odborníci by byli nejspíš velmi překvapeni, kdyby znali košatý příběh, který se kolem něj vinul. Nebo možná zděšení. Tak či onak, usazen v relativním tichu a zeleni, mimo ruch velkoměsta, působil malebným, konejšivým dojmem.

Otec Michael jej měl rád. Na velmi dlouhou dobu spojil s touto farností a s tímto kostelem svůj život. On se proměňoval, kostel však zůstával neměnný. Promlouval k němu každou prasklinou ve zdivu, každou zdobnou vitráží. Uměl naslouchat jeho tajemstvím tak jako nikdo jiný a všechna důvěrně znal.

Jenže před čtvrt rokem se něco změnilo. Dlouhé období relativního klidu něco nezvratně narušilo, a to její příchod. I k ní kostel promlouval svým jazykem a to, co říkal, otce nanejvýš zneklidnilo.

Dnes v podvečer ji našel na schodišti za kostelem, skrytou tlustými zdmi svírajícími práh vstupních dveří, jak zamyšleně listuje objemnou starou knihou. Těžko mohl někomu vyčítat studium Bible, nicméně u toho nesměl kouřit cigarety a popíjet jeho mešní víno.

„O tom už jsme mluvili, nemýlím-li se,“ pronesl důrazně.

„Nejsem uvnitř kostela,“ namítla mladá žena a zvedla k němu své uhrančivé oči.

„Je to příšerný zlozvyk,“ odtušil bohorovně a posadil se na schody kousek od ní.

Věděl, že se jmenuje Arial. Věděl i mnoho dalších věcí, které postupně vyplouvaly na povrch. Bydlela nyní na pozemku kostela, nadšeně hltala jeho sbírku knih a diskutovala s ním o dějinách, o světě. Výhradně o *tomto světě*. Ačkoliv byla velmi bystrá, v některých věcech byla jako nepopsaný list. Stále se kolem ní vznášela aura člověka, který se dostal někam, kam nepatří, kde je cizincem. Ten pocit znal, ještě si jej matně pamatoval. Nabídl jí pomoc, útočiště a vedení.

Jenže ona zase tolik věst nepotřebovala. I to zjistil až postupem času. Obvykle neměl sebemenší problém prohlédnout každého, kdo vstoupil do jeho kostela. S ní to nebylo jednoduché. Možná prostě zestárnul a z pohodlně.

„Něco vás trápí?“

„Mluvila jsem s ním. Včera.“

Pauza.

„Dobře... Co jste mu řekla?“

„Víc, než bylo nutné, méně, než bych chtěla.“ *Nebo naopak.*
„Nešlo to nejlépe.“

Otec Michael pokýval hlavou a zadíval se na těžké mraky ženoucí se po obloze, slibovaly další dešťovou nadílku. Bylo pro ni důležité, aby uspěla. Nejprve se nad takové problémy cítil povznesen. Vmetla mu, že je arogantní parchant, jehož existence je naprosto zbytečná. Její promluva, a nepochybné půvaby, donutily Michaela k čemusi podobnému sebereflexi. Pořád byl parchant, ale pro klid své nesmrtelné duše přinejmenším přehodnotil způsob, kterým k její misi přistupoval. *Navenek.*

Natáhl se po krabičce cigaret Marlboro a také si jednu vyklepl.

„Pokrytče,“ zamumlala Arial, natolik mírně a noblesně, že se musel usmát. „Nevím, jestli to dokáže. Sám by potřeboval

pomoc. Kdybyste viděl, co..." Zamračila se a potáhla z cigarety, Bibli položila na schody. Raději četla fakta než fikci.

„Já bych byl s odsudky opatrný, lidé jsou odolnější, než se zdají. Možná se mu té pomoci, kterou potřebuje, dostane vaším prostřednictvím.“

„Proto tady ale nejsem,“ zavrtěla hlavou. „Navíc je čas se vrátit. Třeba už je pozdě..." Odmělčela se.

Podezíral ji, že ve skutečnosti o žádný posun v té ošemetné záležitosti ani nestojí, tady je klidný život. Takový, který předtím nepoznala. „Víte, Arial, osud k vám nebyl moc milosrdný, ale musíte věřit, že vám dal i dostatek síly se vyrovnat se vším, co vám postavil do cesty. Vše se děje tak, jak má.“

„Věci se daly do pohybu, cítím to. Je špatné, že mám obavy?“ Tušil, že to nechce nazvat strachem, ale kdykoliv polevila v os- tražitosti, jasně jej z ní cítil.

„Jen blázen by je neměl,“ ujistil dívku s náznakem úsměvu, ale radostně se necítil ani trochu.

Chvilí mezi nimi panovalo ticho. V dálce zaduněl hrom a listí stromů se chvělo v poryvech sílícího větru. Věděli, že přijde další bouře.

„Dala jsem mu tu knihu.“

Otec Michael si prohlížel dohořívající zbytek cigarety, jako kdyby v něm hledal odpovědi. „Bude to stačit?“

„V klidu ho to nenechalo.“

„Dobře, a dál?“

„Pokud bude mít odvahu a tu knihu prolistuje, tak mě najde, nechala jsem mu v ní vzkaz. Pokud ji prostě zahodí, poradím si i bez něj.“

„O tom nepochybují.“

Nebe pročísl blesk. Už byla téměř tma a vzduch nasáklý vlh- kostí se změnil. Ochladilo se.

„Pojďme dovnitř.“ Otec Michael se zvedl a zalovil v kapse po klíčích od těžkých dřevěných dveří kostela. Začínalo znovu pršet.

Uvnitř kostela bylo překvapivě teplo. A také v něm nebyli sami.

„Proč se ty vitráže hýbou?“

Mezi dřevěnými lavicemi stál Adam Turner a s úžasem smíšeným s hrůzou sledoval divoký pohyb v barevných oknech kostela. Zdálo se, že obrazy svatých kmitají mezi okenicemi, shlukují se, shlížejí dolů přímo na něj a ukazují si. Až na to, že se to skutečně dělo.

„No, čas neztrácel,“ zamumlal kněz.

S.

Jednou nohou do prázdna

Na člověka, na kterého si ukazují vitráže, obrazy a sochy kostela, je lepší jít opatrně. Zvláště pokud jej propustili z armády s diagnózou paranoidní schizofrenie. Takové jednání v zásadě neživých objektů by vyvolalo značné zmatení i u jinak silných a stabilních jedinců, a ačkoliv se Adam v minulosti považoval za člověka, kterého jen tak něco z rovnováhy nevyvede, prapodivné divadlo jej nenechalo chladným. Vlastně ho docela vyděsilo.

„Co to kurva je?!“ Ani si nevšiml, že couvá zpátky ke dveřím. „To má být nějaká zasraná bouda?!“ Rychle se obrátil k odchodu, ale dveře, kterými sem vstoupil, byly nyní zatarasené dvěma neutrálně se tvářícími sochami andělů v nadživotní velikosti; bledé ruce měli vztažené v obranném gestu. To bylo dost nečekané a nesmírně bizarní. Adam nechápavě civěl na mohutné okřídlené adonise s prázdnými výrazy – každý musel vážít tak tunu – až nakonec vytáhl zpod bundy pistoli a obrátil ji na kněze.

„Chci vysvětlení a ať je dobré!“ Hlas měl pevný a zbraň v jeho ruce se ani nehnula, ale dobrý pozorovatel by ve výrazu jeho tváře zaznamenal záchvěv paniky. Málokterý tvor je tak nebezpečný jako ten, který se cítí zahnaný do kouta.

„Položte tu zbraň, mladíku, jste mezi přáteli.“ Vnitřní prostory kostela naplnil hlas silný, autoritativní, zároveň ale uklidňující a přátelský. Zdálo se, že přichází odevšad. „Na této půdě vám nic nehrozí.“

Adam se proklínal, že nikomu neřekl, kam jde. Ale na tohle zkrátka nebyl připraven. Vždyť to, co se mu odehrávalo před

očima, prostě nebylo možné. *Nebo bylo?* Zoufale hledal logické vysvětlení, zatímco mířil zbraní na postaršího kněze. *Pokud to tedy vůbec je kněz.*

„Pochybuju, když nemůžu svobodně odejít.“

„Pokud chcete, můžete odejít, pane Turnere. Jenom bychom byli neradi, abyste odcházel rozrušen. Nechceme, aby se vám něco stalo. Nebo spíš *ona* nechce.“

„O sebe bych si teď starosti nedělal,“ vyštěkl výhružně. Rychle se rozhlédl a nevypadalo to, že by se krom těch dvou v prostorách nacházeli další lidé.

„Stačí!“ Kostelem zazněl překvapivě silně hlas mladé ženy, kterou dosud znal jen jako taxikářku. V první chvíli si myslel, že svůj rozkaz směřovala k němu, ale rychle pochopil – překotný pohyb kolem něj a kakofonie podivných šeptavých zvuků náhle ustaly, jako mávnutím kouzelného proutku. Vitráže, obrazy i sochy ustrnuly.

Dozněla ozvěna jejího nesmlouvavého pokynu, načež udělala pár pomalých kroků směrem k Adamovi. „Nemůžu vám nabídnout rychlé ani snadné odpovědi. Sama je hledám. Snad mi, tedy nám, je pomůžete nalézt.“

Nebyl si jistý, co to na něj zkouší. Sakra, už to, že sem přišel, mu mohlo vykoledovat hromadu potíží, o které nestál. Armáda ho stále držela pod krkem, měl všechno nahlásit a doufat, že se ten uragán jenom prožene kolem něho. *Ale... Ale to, co prožíval, nebyl život, stěží přežívání.*

„Poslouchám.“

„No, tak když už tady jste,“ mladá žena sáhla do kapsy a vytáhla krabičku. „Dáte si se mnou cigaretu?“

Byl si jistý, že viděl kněze na chvíli obrátit oči v sloup. Otázka byla natolik přízemní a nepatřičná, že ho definitivně vyvedla z konceptu. „Já nekouřím.“

„No,“ usmála se konejšivě. „To ráda slyším. Můžeme si v klidu sednout?“

Adam sklonil zbraň a podezíravě se rozhlédl. „Ne tady.“

„Otec Michael má na pozemku dům, pojďme tam.“

Chvíli se zdráhal, ale touha vyzvědět informace byla silnější než strach z hrozících problémů. Ne že by dům toho kněze považoval za bezpečné místo, ale všechno v něm toužilo utéct z těchto zdí a z dosahu těch pohyblivých soch.

• • •

Dům otce Michaela měl ve skutečnosti pohodlnou malou terasu, zimní zahradu krytou před větrem i deštěm, kde bylo možné trávit čas rozjímáním v pohodlných křeslech, při zvuku hudby ze stylového gramofonu, a popíjet horký Earl Grey, i když se venku zrovna čerti ženili. Služebník Boží měl zjevně vytříbený vkus a jeho zimní zahrada mohla bez uzardění kralovat webům zabývajícím se inspirací pro dům a zahradu. Svě hnízdečko si vyladil a opečovával. Když je sem uváděl, nezapomněl poznamenat, že jeho osobní svatyně není určená cizincům a výjimku nyní udělal jen kvůli nim, aby si v klidu mohli probrat jisté záležitosti.

Zopakoval, že se nechce vměšovat více, než bude nutné, a své prohlášení adresoval spíš té cizí ženě než Adamovi. Hned nato se odebral zajistit nevyžádané občerstvení, jen aby se mohl vytrazit.

Adam s taxikářkou osaměli v útulné zimní zahradě, ostře kontrastující s živly řádicími venku za okny, kde začínala poctivá podvečerní bouře. Z crossbody kožené tašky vytáhl knihu, kterou u něj včera ráno nechala, a beze slova ji položil na stůl. Zdálo se, že každý pohyb a gesto pečlivě odvažuje. Pak už jen čekal.

„Jmenuji se Arial.“

Nabídla mu svou drobnou ruku. Adamovi se vybavila zrzavá mořská víla od Disneyho, a kdyby se to stalo v jiné situaci, asi by mu cukaly koutky. Nebyla rusovlasá, ale pihy měla. Zůstal zasmušilý a obezřetně přijal nabízenou pravici. „Adam Turner.“

„Ráda vás poznávám, Adame Turnere.“

Najednou měl silný pocit *déjà vu*.

Svým melodickým hlasem s tím cizím přízvukem přerušila tok jeho myšlenek. „Omlouvám se za to, jak to všechno proběhlo. Bylo to takříkajíc pod tlakem okolností.“

„Pod tlakem okolností?“

„Domnívám se, že můj čas se krátí.“

„Cože?“ Zavrtěl hlavou. „Ne, počkejte. Co to má co dělat se mnou?“ Nevěděl, co se to k čertu děje, a už vůbec ne, proč by měl v tuto chvíli důvěřovat právě jí. *Arial*.

„Vypadá to, že byste mi měl pomoci. Nesledoval vás v poslední době někdo?“ Zdálo se, že jí to dělá poněkud starosti.

„Slečno... paní, nebo kdo ksakru jste, ne, nevšiml jsem si, že by mě někdo sledoval. Ale vypadá to, že mě z nějakého důvodu pronásledujete vy. Ten důvod chci znát a taky chci, abyste mi řekla, proč jste u mě nechala tu knihu. Kdo ji napsal?“

„Já nevím. Nevím, kdo ji napsal. Asi už jste taky přišel na to, že Dot Palmerová neexistuje.“

Přikývl.

„Kniha vyšla před pár měsíci, v tichosti. Nijak průlomová, ale ty ilustrace... jistým osobám mohou být, řekněme, povědomé. Poznal jste to, že ano? Byl jste tam.“

Adam strnule seděl a poslouchal; když na stole před ním přistály sušenky a čaj, ani si jich nevšiml. Čekal vysvětlení, ale víc a víc se ztrácel. Kdo je a co chce po něm? Uměl být trpělivý, do jisté míry, ale ten bod zlomu už překonal.

„K tomu vám nic neřeknu. Buď mi začnete dávat smysluplné odpovědi, nebo odcházím.“

„Nepokládáte žádné otázky,“ odvětila s úsměvem.

„Kraviny, takže sbohem!“ Vyskočil z křesla, ale *Arial* ho popadla za zápěstí a překvapivě pevně stiskla. Její oči, najednou šedé jako bouřkový mrak – *nebyly předtím tmavě hnědé?* –, se mu zadívaly do tváře, propalovaly ho skrz naskrz.

„Adame Turnere! Je to příliš, chtít, abyste mi věřil. Ale stejně vás o to musím požádat. Matka chtěla, abych vás našla. Řekla, že mi pomůžete, a poslala mě sem. Mám vám předat tohle...“ Sáhla do kapsy, odkud vytáhla jeho psí známky, a vtiskla mu je do ruky.

Díval se na ně s úžasem. Když se s nimi loučil, myslel, že je to napořád. Že se loučí napořád i s *ní*.

6.

Za nepřátelskou linií

Před rokem

Tohle rozhodně nebyla výletní plavba, ačkoliv je na to upozorňovali. Na některé věci se prostě připravit nedá a po této zkušenosti mohli prohlásit, že návštěva cizího světa mezi ně nepochybně patří. Vtloukali jim do hlavy, že to nebude žádná *Hvězdná brána*, žádný *John Carter na Marsu*, pořád to ale vypadalo spíše jako nevydařený vtíp. I ve chvíli, kdy malou, pečlivě vycvičenou posádku nahnali na letadlové lodi do speciálně odstíněné Klece, která údajně měla zabránit tomu, aby je přesun rozprsknul na kusy po celé lodi... Ani tehdy jim to náležitě nedocvaklo.

Až mnohem později, kdy po nekonečných minutách bolesti, nevolnosti a v několika případech i zvracení vyšli na palubu a uviděli cizí nebe. Až tehdy pochopili. A rozhodně to nebyl nijak euforický pocit. Protože ihned poté se věci začaly ošklivě kazit.

První a zásadní problém se projevil hned na začátku. Ať už byla důvodem chyba na straně inženýrů konstruktérů, nebo jen shoda nešťastných náhod – jednalo se přece jen o nevyzkoušenou technologii –, v důsledku na tom vlastně ani nezáleželo. Ta hypotetická chyba vedla k zádrhelu. Zádrhel ke zkratu a zkrat k výbuchu. Zcela k ničemu byly mantry o bezpečnostních pojistkách doprovázené klením a nechápavým *to není možné, jak se to mohlo*. Jejich převratný a nevyčísitelně drahý stroj byl takřka

v troskách a hrozil přinejlepším tím, že se zde celá výprava zdrží déle, než bylo v plánu. Přinejhorším pak jaderným výbuchem, který by srovnal se zemí vše v dosahu mnoha mil.

Vojáci poskytli okamžitě především lidskou sílu a v perfektní souhře se ujali záchranných prací. Zatímco hasili a odklízeli, vědecká elita se pustila do úkolů, které odpovídaly jejich specializaci, a začala ihned řešit technické problémy spojené se vzniklými škodami a plánovaným návratem do výchozího bodu.

Další obtíž představovala skutečnost již méně naléhavá, avšak přesto podstatná, a to, že uvízli. Letadlová loď se přesunula do zátočiny sice rozlehlé, ale příliš mělké, aby se v ní dalo plout či manévrovat. Zůstali tam viset, zoufale nekrytí, zoufale nepatříční, zoufale velcí.

Nikdo by to nepřiznal, ale měli naprosto obyčejný, zcela lidsky pochopitelný strach. Všichni do jednoho. Nebojácnost je obdivuhodná vlastnost, ale jde poměrně často proti přirozenému pudu sebezáchovy. Strach varoval před nebezpečím, strach byl cesta k přežití a oni přežít chtěli. A ano, tito vojenští profesionálové byli dobře vycvičeni a ten výcvik ukousl z rozpočtů jejich domovských zemí notný kousek, takže nebylo žádoucí jej nějakým neskonale hloupým činem promrhat.

Mohli to číst jeden druhému ve tváři, když se jim nad hlavami zjevila obloha v neobvyklém odstínu temně modré, se zlatorudým kotoučem zdejšího slunce a dvěma měsíci, jasně se rýsujícími na nebi. Báli se.

Byli to však především profesionálové a pro extrémní situace byli trénovaní. Museli odpojit své strachy a emoce a dělat svou práci.

Postupovali přesně podle instrukcí, které obdrželi od velení – přesunout, prozkoumat, získat maximum informací a vrátit se na výchozí pozici. Další úkol tak byl jasný. Jakmile zajistili zátoku, kde se vynořili, zformovali dvě menší průzkumné jednotky. Od analytiků dostali zelenou, že vzduch je dýchatelný, atmosféra pro člověka bezpečná. Mohli jen doufat, že se nemýlí. Čekání – to

bylo vždy nejhorší. Přesto byli rádi, že z nich neudělali jen kanárky v dole a dali si na jejich bezpečí skutečně záležet.

Jakýsi panák, který v životě neopustil kancelář, přinejmenším ne, aby došel dál než na záchod a do kantýny, jim na posledním brífinku před cestou řekl, že neočekávají žádné problémy. Jistě, že očekávali problémy, *vždy* je očekávali a bylo by proti zdravému rozumu, kdyby ne. Mělo to přesně takový výsledek, jaký se dal předpokládat – zneklidnilo to mužstvo.

Bylo to trochu jako kráčet po Měsíci. S plnou výbavou se cítili dost nešikovně, jako nejspíš tehdy i sám Armstrong. První kroky v novém světě. Mělo to nádech romantiky a dobrodružství. Až na to, že všichni měli strachem stažené zadky, protože nevěděli, co je tam venku může čekat. Klidně se pod nimi mohla otevřít zem a pozřít je. Nic takového se ale nestalo. Přinejmenším ne ihned. Dvě jednotky, každá po pěti lidech, se na souši rozdělily a dohodly se na rychlém průzkumu blízkého okolí. *Jedna hodina a zpátky do domečku.*

• • •

Seržant Wells se toho pro Korunu už po světě najezdil více než dost, alespoň si to před každou další misí opakoval a přemítal, jestli není ta pravá chvíle odejít do zasloužené výslužby. Někdo by řekl, že je to zkušený armádní harcovník, který to nikdy nedotáhl na vyšší šarži pouze proto, že nebyl dostatečně ambiciózní. Pravda byla, že se Wells považoval za šťastlivce, který dosud vyvázl z každého průšvihů, do kterého ho vojenská služba zavála. Hon za poctami a výločkami ho nikdy nevzrušoval a dodělávat si vzdělání, aby mohl o stupínek výš, na to už se necítil. Vydělával dost, aby zajistil manželce klidný život a synovi dobré školy. Služba pro něj byla především práce, nevděčná a mnohdy nebezpečná, ale neměl ani střední školu a jen stěží by někde jinde přišel za takových podmínek k tak slušnému příjmu. Svoje kluky měl rád a věděl, co od nich může čekat. Nesnášel kolem sebe ale dobrodruhy a hledače adrenalinu, z toho vždycky koukal průser.

Místo, kde se vylodili, mu trochu připomínalo zalesněné území Konga, ale hory v dáli evokovaly spíše severní Vietnam, jen v mnohem, mnohem větším měřítku, protože zarostlé kužele šplhaly vysoko do nebe. *Sakra*, dal by přednost poušti, tam na vás z písku jen tak něco nevyskočí. I když tohle, tohle klidně mohl být nějaký zpropadený Arrakis, takže...

„Turnere, jdeš poslední, kryj nám zadky. Jsme tady jak slepice na hřadu, ten pocit se mi kurevsky nelíbí.“

Desátník, se kterým už měl něco odslouženo, a tak věděl, že se na něj může bez keců spolehnout, mlčky přikývl a bleskově přeletěl pohledem hradbu lesního porostu před nimi. Ani od něj nepotřeboval komentář, taky se mu tam nechtělo lézt bez pořádné podpory. Ale takhle byli rychlejší, méně nápadní. A hlavně – a o tom se nediskutovalo – tak zněl rozkaz. Jakkoliv debilní, rozkaz je rozkaz. Skupina seržanta Maxwella jim už zmizela z dohledu.

„Dobrý, prdelky, zapnout kamery! Na tohle jsme cvičili. Budeme tiší, nenápadní, rychlí, zmapujem blízké okolí a vrátíme se. Jasný?“

Všichni přikývlí a zapnuli kamery na helmách. Alespoň, že nebylo tropické horko, v plné výstroji už tak neměli zrovna pohodlí.

„Z tohohle už asi nevyčovám, co?“ obrátil se k seržantovi desátník Ridley.

Ridley byl zasmušilý chlapík, jen o několik málo let mladší než seržant Wells, s hlavou jako koleno a nosem jako skoba. Ten po důstojnickém žebříku vyšplhal výš. Byl to sice věčně napružený a dost cynický chlap, ale skvělý voják. Naneštěstí jej potkalo to, co tolik jeho kolegů před ním, že už to bylo klišé. Před dvěma lety přišel na to, že zatímco po něm pálili ozbrojenci v Afghánistánu, o pár tisíc kilometrů dál mu nejlepší kamarád z jeho vlastní jednotky brousil manželku. Místo aby se smířil s kufrem za dveřmi, šel si to s ním vyřídit na pěsti. Svůdce manželek jménem Carter se oháněl tím, že ho chtěl Ridley zabít, ale neměl to jak dokázat. Jen desátník Turner a seržant Wells věděli, že kdyby Ridleyho

násilím neodvlekli a nezapacifikovali, bývalý Ridleyho kámoš by to už nerozchodil. Jenže ti dva to svorně popřeli. Ridley byl suspendován a mohlo to být horší, ale stejně tvrdil, že to za to stálo. Od té doby však byl ještě protivnější než dřív.

„Svinská práce,“ zamumlal Ridley a v závěsu se vydal za Wellsem. „Chci se dožít důchodu.“

„Tak se vrať na loď a škrábej brambory,“ ucedil jeho velitel bohorovně.

Connors a Taylor ze speciálních jednotek ho mlčky následovali a Turner uzavíral skupinu. Zmizeli ve vysokém porostu.

Seržant to nikdy nedával příliš na odiv, ale měl výbornou představitivost. Se synem chodíval do divadel, na výstavy a do kina, už když byl David malý chlapec, to byly jejich zážitky, táty a syna. David už sice dospěl, ale Wells pořád v kapse nosil fotku osmiletého kluka. Dál spolu čas od času chodívali do kina. Nevynechali *Avatar*, i když toho rychle zalitovali. Viděli *Interstellar* a další žánrovky. Prostě byl věrný svému příjmení. Časem si vytvořil představu, jak by mohly vypadat cizí světy, kdyby se tam někdy snad řízením šílené shody nepravděpodobných náhod dostal. *Jako by k tomu mohlo dojít!*

Najednou byl tady a představitivost si dávala už přesčasovou šichtu. Rozkázal hlavě, ať toho okamžitě nechá, ale zbytečně. Čekal masožravé rostliny, obrovské stvůry s kusadly a chapadly, mluvící stromy, zpívající skály, vyhlížel déšť z kyseliny a písečné červy. Jak si tak prošlapával cestu houstnoucím porostem, byl rád, že má s sebou chlapa tak bez fantazie, jako je Ridley. S Connorem a Taylorem nesloužil dlouho a netušil, co od nich čekat, když budou pod tlakem, na tom společná příprava na misi příliš nezměnila.

„Na nic nesahejte, k ničemu se nepřibližujte, pokud to nebude nezbytně nutné. Jak vás to učila máma. Máme zmapovat bezpečnostní situaci. Motýly ať si tu loví jiní.“

Byli napjatí jako struny, za každým stromem a pod každým kamenem mohlo číhat smrtelné nebezpečí. Ani obvyklé silácké

řeči jim nešly přes ústa. Pokud by tady teď zařvali, nebude žádná záchranná výprava, to jim řekli jasně – nikdo nepřijde. Zapomeňte na romantiku, že kamarády, bratry ve zbrani, neopouštíme. Pokud se něco stane, *adieu*. Wells chtěl znovu vidět manželku a syna, pokud mu to někdo bude chtít překazit, urazí mu palici. I proslavená týmová soudržnost měla své hranice a za blbost se platí vysoká cena.

Našlapoval opatrně, pomalu, dovolil si i vteřinu údivu nad tím, že nebýt toho cizího nebe, byl by přísahal, že je někde v porostu jihovýchodní Asie. Soustředil se tak, až mu bylo zle od žaludku.

Po patnácti nekonečných minutách zastavili u něčeho, co vypadalo jako lesní potok ženoucí se mezi kameny. Tryskal z díry ve skále a mizel z očí daleko v houští. Na pohled se ničím nelišil od běžného vodního toku doma v Anglii. *Doma kdekoliv*.

„Takže, dámičky, kde je voda, tam je život. Nemusí to být zrovna Perrier. Oči i vzadu. Žádný blbosti.“

Taky to však voda vůbec být nemusela, každopádně testovat to nechtěl.

Patnáct minut, všichni živí, dobré skóre.

Každou chvíli se teď mezi stromy ozvaly nějaké podivné zvuky. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že patří místní fauně, se kterou se netoužili nijak blíž seznamovat. Proč pokoušet štěstí, když si jich to nevšímá?

„Co myslíš, Turnere, ty jsi študovanej...“ Dovolil si Wells malý vtípek směrem ke svému desátníkovi.

„Vystudoval jsem anglickou literaturu, seržo. Můžu odcitovat úryvek z díla některého jezerního básníka.“

Adam Turner nad nimi vyčuhoval výškou i vzděláním, které ale na rozdíl od tělesné stavby nemělo ve vojenské praxi žádné valné využití. Občas mu to, v dobrém, s chutí předhazovali. Byl na to zvyklý a bavil se tím. I za tuhle schopnost nebrat se příliš vážně ho měl Wells rád. Nechápal, že si doteď nenašel nějakou fajn ženskou a nezaložil rodinu. Sice nebyl krasavec, ale byl to dobrý chlap.

„Jsem rád, že jsi svůj život a peníze nepromrhal, synu. Takže... Máme ještě patnáct minut a pak to točíme.“

„Je to trochu divný, seržo,“ ozval se přece jen Turner a pomalu se rozhlížel. „Za čtvrt hodiny jsme nepotkali nic živého. A přitom to vypadá na bohatý ekosystém.“

„Ekosystém,“ zopakoval Ridley kysele, s očima v sloup. „Nejsem zvědavěj na žádnéj ekosystém, mladej. Uděláme si procházku, natočíme jim hezký *homevideo* a mažem zpátky.“

„Něco na tom bude,“ vstoupil Wells do diskuze. „Dál do vnitrozemí už nepůjdeme, budeme se držet podél pobřeží.“

„Tak kudy?“

Ani si nevšimli, co je omráčilo.

• • •

Byla to dost šílená bolest hlavy, co Wellse nakonec probralo. Opatrný pohyb těla a zhoupl se mu žaludek. *Do prdele, do prdele!* Ale byl naživu. Bolest byla jasný důkaz. *Sakra skvělý...* Zoufale lovil vzpomínku na poslední události, ale nic se nevracelo, krom posledního jídla, které měl ještě na lodi a nyní jej páliło v jícnu.

Někde vedle něj se ozvalo zaúpění a následoval přítlumený proud nadávek. *Ridley*. Byli tam zřejmě všichni, slyšel jejich přerývaný dech a cítil pot smíšený se štiplavým zápachem prachu, koroze a staroby.

„Hlaste se,“ vysoukal ze sebe Wells.

Postupně se s menšími či většími obtížemi ozvali Ridley, Turner, Connors i Taylor.

„Ví někdo, kde to kurva jsme?“ Ridley se nezdržoval s dlouhými řečmi.

Odpovědí mu bylo ze všech stran zmatené *ne*.

„Něco se zablesklo a pak jsem asi omdlel,“ doplnil Turner. „Cítím se jak po smrti.“

„To našťestí nejsme,“ ujistil ho seržant. „Alespoň zatím.“

Fantazie už zase jela na plné obrátky. Viděl jen obrysy, shora sem dopadalo slabé světlo, ale nevypadalo to na žádnou noru ani kokon.